EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Reflexions confinades

Â
Aquests dies és gairebé inevitable donar voltes sobre el que ens està passant amb aquesta pandèmia vírica d'àmbit mundial. Segurament més per la banda de com l'estem gestionant (millor dit: com ens l'obliguen a gestionar!), que no pas a nivell mèdic i biològic, ja que per aquesta banda l'evolució natural i la investigació dels científics va fent, naturalment, el seu camí. I hem de ser conscients que quan superem aquesta en vindrà, més d'hora o més tard, alguna altra. Sempre ha anat així. L'espècie humana té els seus límits. Per això és tan important ser-ne conscients i fer les coses racionalment en la mesura del possible, avançant-nos als esdeveniments futurs i no sent gasius a l'hora de dedicar recursos a la investigació biomèdica; controlant, això sí, que no hi hagi monopolis de la indústria farmacèutica, sobretot quan s'hi esmercen cabals públics.

D'actituds n'hi ha per a tots els gustos. I ens podem trobar tant gent espantada, clarament amb tics hipocondríacs, com qui passa irresponsablement de tot. En general, però, la societat es comporta mitjanament bé, però la darrera setmana la cosa ja s'ha començat a desmanegar una mica. És lògic, perquè un confinament de més de dos mesos de durada es fa massa feixuc. Sobretot si es posen normes absurdes, d'obligat compliment, tal com ja vaig reflectir al meu article anterior. Hi ha un obsessió malaltissa pels reglaments i per prohibir, com si això donés una gran seguretat. Si, a més, la informació que es dona és dolenta, parcial i es tracta tothom com si fóssim rucs i sense criteri, aleshores no és gens estrany que ens trobem dins d'un desconcert evident. Especialment perquè veiem els nostres gestors públics atrafegats i amb cara compungida i de preocupació, però fent tothora política partidista de baixa volada. Per altra banda, sembla com si tot s'hagi aturat i no veiem si segueixen treballant en altres àmbits, sobretot els que no tenen directament responsabilitats sanitàries. És que durant la seva jornada laboral només poden estar pensant en la pandèmia? El dia té moltes hores i imaginar nous escenaris -culturals, econòmics, socials, etc.- és prioritari més enllà d'anar comptant víctimes i infectats. Si ho fan, doncs, no ho comuniquen gens bé. Quina societat tenim que no anem més enllà, ni som capaços tampoc de treure'ns la por de sobre! Cal seguir fent feina amb seny. Al govern espanyol li ha agradat -tal com ha passat en altres règims pseudodemocràtics- això de controlar-ho tot via estat d'alarma (amb militars al seu costat per donar la sensació de força) i mentint descaradament. És una manera pràctica de no tenir oposició i que vulnera clarament el seu sagrat ordenament constitucional, que dona, poc o molt, joc a la gestió autònoma.

Precisament s'ha vist que la gestió en àmbits territorials més propers al ciutadà ha tingut més èxit que no pas les d'abast estatal. De fet, és el que havia passat sempre en totes les epidèmies històriques que la humanitat ha viscut. Aleshores els estats tenien menys presència i control, cadascú s'espavilava en funció del que podia fer localment i la cosa anava tirant raonablement bé amb els escassos mitjans de què es disposava. Però almenys no es rebien sistemàticament ordres des de dalt. Avui, en canvi, els nostres governs municipals han gairebé desaparegut, inhibits davant de les normatives dels estaments superiors, i s'han limitat a complir el paper de comparsa. Temps enrere, si hi havia una passa de tifus o còlera a Manresa, la pròpia ciutat s'aïllava i hom prenia mesures profilàctiques amb detall. No havien de fer necessàriament el mateix a Santpedor, per exemple. Ja sé que avui la mobilitat i el contacte és més fàcil, però també la possibilitat de comunicació i de coordinació amb altres àrees geogràfiques. Curiosament, tampoc no s'entén la manera que hi ha de controlar les infeccions. No es fan tests generals per compartimentar els espais (a Andorra, per exemple, n'han fet amb èxit i els ha anat força bé). Ni tampoc sabem si es pretén bàsicament aturar-ho tot amb la voluntat que no hi hagi gaires més casos, perquè no els pot suportar el sistema hospitalari, a costa de trinxar l'economia i la paciència. O bé si es vol fer una passa endavant cercant un equilibri entre la mobilitat/activitat i la prevenció, gestionant aquesta epidèmia i les que vindran sense l'alarmisme d'ara i sabent que sempre hi haurà gent que es quedarà pel camí. És llei de vida. Ara sembla que no hi hagi cap més malaltia i, desgraciadament, en tenim moltíssimes més que han desaparegut de l'univers mediàtic.

Però almenys que ens ho expliquin bé i ens deixin triar sense perjudicar ningú!